"BELKİ BİZ DAHA ÇOK AĞLADIK BİR AŞK PIHTILANINCA"

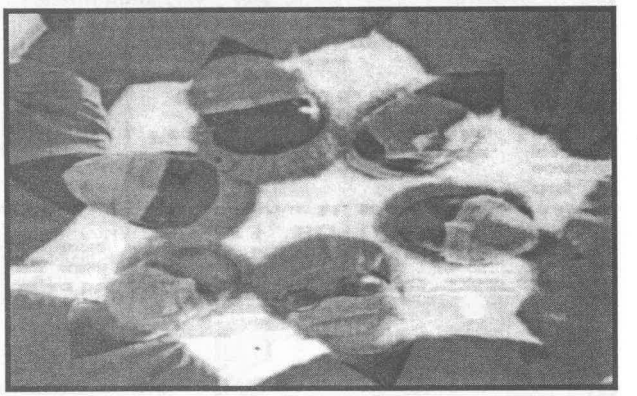

Üç saattir bir doktorun babasının başında ölüme karşı savaşıyoruz. Oğlu da yanımızda, beyaz önlüklü, gözlüklü, ama bu kez rolü değişik;

Hasta yakını.

Gözleri sulanıyor. Başını kaçırarak konuşuyor, zaman zaman ağlamak için dışarı çıkıyor. Ve çok zaman cesurane kullandığı bir dizi ilacı, bize babasının bu sıkışık anında bir dizi nezaket sözcüğü ile öneri olarak sunuyor.

" Dopamin yapılamazmı ? "

.....

" Sıvılarını biraz açmanız doğru olur mu ?

.....

Babası kanımca ölüme gidiyor, ama arada çok anlamlı, hala ciddi ve her şeyin farkında olurlukla soruyor.

" İsmail "

" Efendim baba buradayım "

Kimbilir bu salonlarda kaç kişi, kaç hasta, Doktor İsmail Bey'i görünce umut kazanmış, kaç kişi gözlüklerinden korkmuş, kaç hemşire azar işitmiştir İsmail Bey'den, kaç stajyer İsmail Bey'e yoklama vermek için saatlerce anlamsız beklemiştir. Ama o şimdi sadece bir " İsmail ".

" İsmail tansiyon kaç?

Beni öldürüyorsunuz. Az kaldı. "

" Anneni çağırdın mı?"

" Çağırdım baba, nerdeyse gelir. "

Biz bu arada habire koşuşturuyoruz.

Nihayet anne geliyor. Gri renkli sıradan bir manto var üzerinde. Ama eminim kocası yolculukların en büyüğünü yapmak üzere iken bile, bu kadının bize ait ikincil kaygıları vardır. Belki böyle bir kıyafetle oğlunun arkadaşları arasında görünmüş olmaktan bile sıkılmıştır. Belki!..

" Hanım hakkını helal et ", diyor İsmail'in babası, gülümsüyor.

Bu ölüm gülümsemesidir. Bilirim. Hiç kimsenin gülümsemesi bu kadar içten olamaz. Hiç kimsenin birine gülümsemesi üçüncü şahısları bu kadar etkileyemez. Bilirim. Bu ölüm gülümsemesidir.

Anne yirmilice yıllardan sonra, belki ilk kez bunca insan arasında kocasının alnına elini şevkatle sürüyor. Kimse bu dokunuşun anlamının farkında değil: Kimbilir, belki de *"bir sivilin yoğun bakımda bulunmuşluğuna ait yasa"* çiğnenmişliğinin sıkıntısını duyanımız bile vardır. Emin değiliz. Anne içeride kalsın mı, çıksın mı?. Kimse ne yapması gerektiğini uygun bir dille söyleyemiyor. Ama o çıkıyor.

Koridorda kalorifer peteği üzerine koyduğu iki eli arasında başını dinlendirirken görüyorum daha sonra. Kendimden ve bu gerçek dışılığımızdan nefret ediyorum.

Giludoplar. Bikarbonatlar. Diyazepamlar. Elektrolit sonuçları. EKG. Monitör. Kardiyoversiyon... ve Kâmil Amca'nın kardiyolojiye nakli...

Şimdi saat 23. Biraz rahatız. Memnunuz.

Yüzükoyun olarak, soğuk ve acayip kokulu odamdaki gıcırdayan yatağıma uzanıyor ve ayaklarımı dizimden kırıp yukarı kaldırıyorum. Sallıyorum. Bir sağa bir sola. Eşimi ve oğlumu düşünüyorum.

Bir gün yaşlı iki insan olmuşken bir hastanenin yoğun bakımında sol ayağı da kesik, yatan ben, doktorlarımın arkadaşı oğlum ve ziyaretime gelen son kadın da eşim olabilir. Elini alnıma koyabilir. Kendisi de inanmadığı halde iyileşeceksin diyebilir.

Belki tüm bu yazdıklarıma benzer hikayeleri de başka bir çömez doktor yazabilir.

"HASTALAR DA İNSANDIR'DAN"
KAYNAK: KANTIN, İ.Ü.T.F. SAYI-1